

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ:

ОТ „ОСАННА“ ДО „РАЗПНИ ГО!“

Проф. д. с. н. Георги Найденов

9-ти септември е несъмнено дата, която разделя нашата нация. Той е възлова точка във водещата се от Войнишкото въстание през 1918 год. гражданска война в България. На 9-ти септември Отечественният фронт, в който водещо място има Българската комунистическа партия, завзема властта и в нашата страна започват революционни трансформации. Гражданската война продължава още няколко години. Но през 1948 г. в България се установява стабилен авторитарен политически режим. Гражданската война „утихва“. Започва успешно „строителство на социализма“. Разделението в обществото, обаче остава. Победената фракция на елита, макар и „преклонила глава“, запазва омразата си към победителите и към деня на техния триумф – 9-ти септември. Това стана видно, когато на 10.11.1989 г. в управляващата класа се извърши вътрешен преврат. Фракцията, извършила преврата ловко използва омразата на „бившите“ към победилите ги „комунисти“, и ги използва за своите цели.

На стр. 2

БИВШИЯТ ПАК СЛЪНЧАСА

Елена Гунчева

Бившият Плевнелиев явно не се пази по време на жегите и слънцето се е отразило и на без това крехкото му душевно

състояние. При него се наблюдава някаква цикличност, на пълнолуние ли, на смяна на лекарствата ли, но мине се, не мине един-два месеца, той отново зашеметява с прозрения.

И както винаги, състоянието му се обостря от всяко вето и изказване на президента Радев. Така стана и сега за ветото върху цивилния шеф на „Военна информация“. Що да не можело? Можело и цивилен да води военното разузнаване. Той, Роско, много добре знаел тази работа. Можело, според него, след

което обвини президента Радев, че нищо не разбирал и нямал експерти да го посъветват.

Испаднах в недоумение. Нямам спомен бившият да е завършил някаква военна специалност. Нито дори да е бил министър на отбраната. Досегът му с армията се изчерпва с подтичането пред войската и приемането на почести. И това недоумение твърди, че човек с военно образование, пилот, нищо не разбира от военните работи!

Надявам се експерти да посъветват бившия. В областта

на здравеопазването. Ако трябва – сега, в жегите, на хладно при климатика, хладки душеве, розо-

ви хапченца и ако трябва, да му сменят терапията, че не се издържа!

Бившият, въпреки призивите ми към здравните специалисти да вземат мерки, днес се е излагал не само на слънце, но и пред „Франкфурт Алгемайне Цайтунг“. Приемайки присърце всяка прищявка и хвалба на Баце, Бившият директно в Германия заплаши „Фолксваген“, че ако инвестира в Турция, щели да навредят на имиджа на Германия на Балканите.

Имам сериозни подозрения, че чуждестранните журналисти се обръщат към него, когато трябва да поотпуснат

ЖЕГИТЕ ГО ПОЩУРИХА

напрежението и да развеселят читателите. И те да видят, колко по-зле от Меркел има и какъв късмет са извадили с управляващите, защото може да бъде и много по-зле.

На първо място, като си представя Германия къде точно я боли какво мислят за нея и какъв ѝ е имиджа на Балканите, предпочитам да замълча. Те решават какъв да им е имиджът. И къде да инвестират. И изобщо не им дреме за

думите на човек, който дори в родната си е станал за смях и на кокошките. На второ място, отчаяното и паникьосано лобирание за завода на „Фолксваген“ да е в България, показва безпомощността на нашенските политици. А твърденията колко диктаторска държава е Турция и как ще им пострада имиджа като си партнират с Ердоган, показва умствена недостатъчност и пълна политическа некадърност. Ердоган може и да е

диктатор, но всички искат да търгуват с него, за разлика от Баце и компания. Да не говорим, че турците в Германия ще одобрят решението и то ще е още една връзка между двете държави.

А какво има да предложи Баце освен корупция, разбити пътища, неквалифицирани работници и изнудване? И Бившият става за смях на всички, като неадекватно се изказва навсякъде по всичко, от което не разбира! В случая прави мечешка услуга на всички. Спрете го, вече не се издържа! Моля, ризата с дълги ръкави!

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ:

ОТ „ОСАННА“ ДО „РАЗПНИ ГО!“

От стр. 1

А какви бяха тези цели?

Целите на управляващата класа – висшата перестроечна номенклатура на БКП, бяха да създаде идеологическата и политическата „люшккалка“ – изпълнителен орган – политически резерв (изразът е на Иван Хаджийски). Двете страни на „люшккалата“ станаха преименуваната комунистическа партия и сформирания антикомунистически СДС. Люлеейки „люшккалата“, тоест сменяйки двете партии във властта, управляващата класа – номенклатурата на БКП, реализира през 90-те години „розовата“ си мечта – стратегията на ценовите шокове. Банкрутиралата номенклатура на БКП, вместо да обяви фалит, тоест да направи бърза приватизация и от постъпленията да изплати външния си дълг, да възстанови изпразнените от нея пенсионни и здравноосигурителни фондове и пр., обяви фалит на кредитралото я българско гражданство. Ценовите шокове – зими на 1990/1991 и 1996/1997 г. предизвикаха мизерия, глад и нищета на българския народ. Икономиката на страната се унищожихи. Здравната и образователната система се разсипаха. Страната ни от 27-о място по индекс на човешкото развитие се смъкна на 60-о място. Последните бяха като от унищожителна война.

Само в три страни – България, Румъния и Русия (и частично в Полша) социалната трансформация се извърши чрез стратегията на ценовите шокове. Не случайно именно в тези страни тя беше най-безумна. Управляващата класа от съвкупен капиталист се превърна в съвкупност от капиталисти. И стовари върху българския данъкоплатец „уловството“ да изплаща нейния външен дълг, да пълни изпразнените от нея пенсионни, и здравно осигурително фондове, и пр.

Войната на квазиетността

Тези „успехи“ на перестроечната номенклатура на БКП се дължат преди всичко на ловко разпалваната омраза между две големи групи от българския народ. Това са самите участници и техните наследници във водената от 1918 до 50-те години гражданска война.

Те образуваха твърдите електорални ядра на „червената“ БСП и на „синия“ СДС. Тяхното приличие в политическия живот се характеризира с коренно противоположни оценки по възловите събития от новата и най-новата история. Преди всичко с коренно противоположна оценка на 9-ти септември 1944 год.

За червеното твърдо ядро първият период – от Освобождението до 9.09.1944 г., е времето на „дивия“ капитализъм. Тогава народът е живее бедно и мизерно, алчни капиталисти и корумпирани политици са го ограбвали безпощадно. Монар-

вото общество.

Синият квазиетнос гледа на историята по огледално обърнат начин. За тях периодът преди „социалистическата“ революция е „силното“ време на България. Тогава ние сме били нормална държава, постепенно включваща се в европейската цивилизация. Нашите бащи (предимно дребни и средни, а някои и едри буржоа) самоотвержено са се трудили за прогреса на нацията и за благополучието на семействата си. Великите сили са виновни за въвлечането на страната във войни и национални бедствия.

квазиетнос започна да играе нисшата отчетна номенклатура на Ленинския районен комитет на БКП – Боян Ничев, Александър Йорданов, Михаил Неделчев, Марко Ганчев, Георги Данаилов, Николай Кънчев, Йордан Василев, Елка Константинова, Едвин Сугарев и пр. По настоящем такава роля играе провинциалната номенклатура. Сега ГЕРБ, а не СДС, са антикомунистическата страна на идеологическата и политическата „люшккалка“.

Вече 30 години перестроечната номенклатура на БКП, която „всмуква“ в себе си активните представители на

те отношения, и обществена структура, започнали след този преврат.

А каква е същността на 9-ти септември?

На 9-ти септември започна втората буржоазна революция в България. Историческата истина е, че периодите от Освобождението до „социалистическата“ революция и от тогава до 10 ноември 1989 г. са две фази на един и същ процес – процесът на трансформацията на традиционното патриархално българско общество в капиталистическо. Но този процес има двойствена същност.

От една страна, процесът на трансформация, при който се разкъсва връзката на непосредствения производител с неговите средства за производство и масата от населението се превръща в наемни работници, е свързан с прилагането на голямо по мащабите си насилие спрямо народните маси. От друга страна, той води до гигантски ръст на производителните сили и до съществени позитивни изменения в техния начин на живот.

Всяко от двете твърди ядра приема за себе си само едната страна на двойствената същност на генезиса на капитализма. В додеветосептемврийския период синият квазиетнос вижда само тласък на обществено развитие, резултат от дейността на социалния субект, към който е принадлежала неговата фамилия. Но не вижда дивацината, с която този социален субект е увърждавал новия начин на производство, фамилната история съхранява спомена за това, как добре се е живеело (и те – управляващата класа, действително добре са си живеели), но не и за глада мъките и страданията на народа по времето на войните и националните катастрофи.

Червеният квазиетнос, обротно, в първия период вижда само дивацината и мизерията, но не и прогреса. По проста причина, че самите те или техните бащи и деди са били дребни земеделци, мятаци се в примката на възходящия капитализъм. Червеният квазиетнос никога няма да разбере обективността на генезиса на капитализма и неизбежността на обедняването, експлоатацията и експроприацията на средствата за производ-

ство на народната маса.

Никога няма да осъзнае и своята роля в следващия – следдеветосептемврийски период, когато червеният елит в качеството си на съвкупен капиталист направи масова експроприация на дребната частна собственост и превърна масата от населението в наемни работници.

Всяко от двете твърди ядра приема за себе си само едната страна на двойствената същност на генезиса на капитализма. В додеветосептемврийския период синият квазиетнос вижда само тласък на обществено развитие, резултат от дейността на социалния субект, към който е принадлежала неговата фамилия. Но не вижда дивацината, с която този социален субект е увърждавал новия начин на производство, фамилната история съхранява спомена за това, как добре се е живеело (и те – управляващата класа, действително добре са си живеели), но не и за глада мъките и страданията на народа по времето на войните и националните катастрофи.

Червеният квазиетнос, обротно, в първия период вижда само дивацината и мизерията, но не и прогреса. По проста причина, че самите те или техните бащи и деди са били дребни земеделци, мятаци се в примката на възходящия капитализъм. Червеният квазиетнос никога няма да разбере обективността на генезиса на капитализма и неизбежността на обедняването, експлоатацията и експроприацията на средствата за производ-

ство на народната маса. Никога няма да осъзнае и своята роля в следващия – следдеветосептемврийски период, когато червеният елит в качеството си на съвкупен капиталист направи масова експроприация на дребната частна собственост и превърна масата от населението в наемни работници.

БНР – ДЪРЖАВАТА НА НАРОДА

Кеворк Кеворкян

За обикновените хора 99% НРБ беше нещо уникално

сме били диваци! Нито наркомани, нито просяци, нито крадци.

НРБ – това е, когато познаваш всички в блока, дори когато е на 16 етаж. Може да влезеш при всеки и да си поискаш захар, сол или каквото и да е.

НРБ – това е, когато възрастен е качва в градския транспорт и младите като по команда ставаха да отстъпят място. Така ни учеха.

НРБ – тогавашните гастрономи работеха като днешните магазини. Вървиш и буташ количката, но нямаше никаква охрана. Бележката за сирене лелката я пишеше с молив отгоре на хартията. Нямаше камери за наблюдение. На никого не му минаваше през главата да краде.

НРБ – най-доброто образование, и то без пари.

НРБ – времето, когато мал-

цинствата ги оgramотяха и те работеха по строежи и комунални предприятия. Всички!

НРБ – време, в което улиците бяха излизани до блясък и кметството не плащаше милиони на някакви олигарси.

НРБ – време, в което българският милиционер не мъкне загубилото се дете в милицията, а го изпраща до вкъщи и го предава на родителите му

и после отдава чест! И не заради някаква изгода! Към милиционера имаше уважение!

НРБ – време, в което големите можеха да се доближат до дете и да го попитат има ли нужда от помощ! Днес такъв

ще го обвинят в какво ли не!

НРБ – време, в което всички оставяше ключа под черджейото на вратата. Никой не крадеше.

...ОТ „ОСАННА“ ДО „РАЗПНИ ГО!“

тически начин на производство. Благодарение на което ръното производство на храна, облекло, жилища и т.н. се смени с едро машинно производство и в живота на народната маса настъпиха съществени положителни изменения.

Войната срещу българския народ

Вече 30 години „комунистическият“ и „антикомунистическият“ политически елити се възползват от тази едностранчивост в манталитета и светогледа на твърдите ядра, възползват се от предопределените от личната и фамилната съдба стереотипи на политически симпатии и политическо поведение. Двата елита правят всичко възможно за замразяването и съхраняването на тази едностранчивост на световъзприятието. Конфронтацията на двете твърди ядра е изгодна на двата елита, тъй като вече 30 години им гарантира ясно очертан периметър в политическото пространство. „Сините“ антикомунисти бяха сменени от гербаджийските „антикомунисти“. Тоест, докато през 90-те години управляващата класа използваше като „антикомунистическа“ страна на „люшккалата“ нисшата отчетна номенклатура на Ленинския районен комитет на БКП (СДС), то сега тя използва провинциалната номенклатура. Но нещата не се променят. Управляващата

класа, тоест на първо място двете основни разпределителни коалиции – Мултигруп (А. Доган, Д. Пеевски, Ц. Василев и др.) и СИК (В. Вълков, Л. Гоцев, Б. Борисов, М. Михалев и др.), продължават заедно войната си срещу българския народ. Сикаджиите сменят „политическото“ пипало на своя „оптоног“. Но винаги осигуряват достатъчно сила „антикомунистическа“ партия като страна на „люшккалата“. Управлява-

1997г. Шампанско за погрома.

Неузбещият гув, варварски процес

Октомврийската революция в Русия 1917 год. и Деветосептемврийската в България 1944 г. са революции,

изиграли решаваща роля за утвърждаването на капиталистическия начин на живот в нашите две страни. По принцип трансформацията на традиционното общество в капиталистическо винаги и навсякъде е продължителен процес. Той е вековен процес преминаващ в цяла поредица от революции. Например във Франция основната буржоазна революция е през 1789

чина, че именно авторитарните политически режими могат да осигурят най-благоприятни условия на експроприация на средствата за производство на народната маса и превръщането ѝ в наемни работници. Това е див и варварски процес. Но той е неизбежен.

През ХХ нещата са още по-сложни. Защо?

Условията на трансформацията на традиционното общество в капиталистическо в страните от втория и третия ешелон на капитализма са извънредно разнообразни. В тях регионалните природо-климатични условия, традиции и изходно ниво са твърде различни. Освен това за разлика от страните от първия ешелон на капитализма, където авторитарните политически режими трябва да установяват основно компромис между различните класи или фракции на привилегированите класи, в страните от втория и третия ешелон на капитализма авторитарните политически режими трябва да установяват компромис и между различните етнически и религиозни групи. Това е несравнимо по-трудна задача. Затова авторитарните режими в страните от втория и третия ешелон на капитализма винаги протича в условията на авторитарни политически режими. По простата при-

На стр. 4

ФОЛКСШВАЙНЕС!

Петко Петков

В разгара на „свинския Чернобил“, при който само в област Русе бяха евтаназирани, тоест отровени, навърляли в хендеси и зарунани с пръст към 80000 прасета, премиерът Борисов извести на народа, че освен чума, в тази страна се случват и положителни чудеса. А именно, че България остава в надпреварата за новия завод на германския автомобил гигант „Фолксваген“. Един вид, все още има шанс да подхлъзнем някак си „приятеля Тайпи“. Включително и като привлечем инвестиции от Южна Корея. Макар министърът на икономиката Емил Караниколов да предупреди, че преговорите са в съвсем начална фаза, премиерът Борисов обяви южнокорейската инвестиция в акумулаторен завод за свършен факт. Съобщи също, че инвестицията ще е за 1,5 млрд. евро, колкото ще струва и заводът на „Фолксваген“. „И без Фолксваген си направихме солидна реклама“, рече той. Това, значи била целта, да рекламираме нещо, което няма. Ликуй, народе!

Докато някои плачат за „швайнес“, тоест за прасетата, които са били, или ще бъдат избити, премиерът мисли за „ваген“, тоест за прословутата немска „народна кола“ или „Фолксваген“. Но, докато немските автомобилостроители търсят страна, в която няма да проверяват фалшивите им данни за изпусканите от колите вредни газове, българите блокират пътяща и кръстопътяща, за да спрат безумното изстребление на своите гурчовци. В най-добрия случай, не искат да правят

Колега посред лято,

пък на Нова година да тримират. Обаче директива-та на ЕК е безпощадна и пра-

мени нищо. Защото „калинките“ в министерството, ДФ „Земеделие“, Българската агенция по безопасност на храните (БАБХ) и др. останаха непоктънати. Само дето народът прекръсти БАБХ на „Баба Х“ Остана на поста си и скандалният шеф на БАБХ д-р Дамян Илиев. Чак след като по вина на тази агенция бяха унищожени стотици хиляди овце, кози и прасета, Прокуратурата се зае да разследва своеобразната държавна ОПГ, раздала милиони за мобилни инсинератори за унищожаване на животински отпадъци, вместо да възстанови или подпомогне държавните екарижаси. С такива кадри-толкова!

А какво направи през това чумаво чернобилско време

нашият пръв държавен и партисен ръководител Бойко Борисов? Отбиваше критиците на опозицията и търсеше на кого да стовари вината за събствения си управленски провал. Намери виновник в лицето на румънските туристи, които си носели храна, ядели и хвърляли, а пък ние „нистим ли чистим“. В Румъния квалифицираха тези обвинения като глупави, а хотелиерите и

концесионерите по българското Черноморие изтърпнаха, че това ще отблъсне румънските туристи, които заедно с украинците и руснаците, са най-масовите клиенти на българския туризъм.

Паралелно със „свинския Чернобил“, който се превърна в катастрофа за свиневъдите, обявили за свой кръстник Бойко Борисов през февруари 2013 г. Специализираната прокуратура започна да „изпуска“ данни от разследването на „ТАД Груп“ и по-точно на нейния шеф Иван Тодоров, на търговския й директор Георги Янков и на хакера Кристиан Бойков, осъществил незаконното проникване в информационните масиви на НАП и пускането в Интернет на личните данни на над 5 млн. български граждани. С едничката цел да бъде свалено „най-успешното“ правителство и да се промени геостратегическата и цивилизационна ориентация на България. Шефът на Специализираната прокуратура, той и единствен кандидат за главен прокурор, Иван Гешев, оправда „изпускането“ с това, че доскоро по медиите говорела само едната страна –

„ТАД Груп“ и нейните адвокати. Прокуратурата нямало да мълчи, защото не била виновна за нищо.

Нищо ново паг слънцето.

Почути от опита с предишните визити на Борисов в Ашхабад, Доха и Рияд, ние запазваме своя здравословен скептицизъм и към последната визита на „Българбаши“ и компания в Туркменистан. Нищо че преди да са се върнали в страната нашите политически туристи ни записаха с добри новини: за туркменски природен газ, за икономическо сътрудничество, за южнокорейски инвестиции в България и така нататък. Оставме нашрек, понеже знаем, че обещанията на управляващите се правят с предизборна цел и често пъти нямат нищо общо с практическите резултати от тяхната реализация. Какъв туркменски газ, какъв газов хъб „Балкан“, когато „Газпром“ е изкупил синьото гориво от туркменистанските находища край Каспийско море? Следователно този газ може да дойде до България само по руските газопроводи през Украйна или по „Турски поток“. Миналия понеделник, на 12 август, Борисов трябваше да разговаря с руския си колега

Дмитрий Медведев за възможността по руските грьбопроводи и през „Турски поток“ да се транзитира туркменски газ до газовия хъб „Балкан“. Медведев си записа и каза „Ще видим“. Трябва да напомним все пак, че Турция не просто транзитира газ, а го продава като свой с печалба и няма да направи подарък на България заради приятелството между Ердоган и Борисов. Тогава каква е файдата от визитата на Бойко Борисов и неговите четирима министри (на регионалното развитие и благоустройството, на транспорта, информационните технологии и съобщенията, на икономиката и на енергетиката) в Туркменистан? Те просто си прекараха приятно в националната туристическа база „Аваза“, недалеч от град Туркменбаши и толкова. Или, както писа вестник „Сеге“ (12.08.2019), „Булгарбаши“ акостира в Туркменбаши“. Участието на българските туристи в Международния икономически форум беше символично, понеже на него се обсъждаха въпроси на икономическо развитие и сътрудничество в Каспийския регион, а не на Балканите или в Европа. Единственото балканско явление е фактът, че Борисов беше от България, като от чумаво овца или свиня. Защото борбата с чумата, провеждана по метода на поголовната евтаназия, не носи слава и висок предизборен рейтинг. Напротив, трупа негативи за управляващите „Граждани за европейско развитие на България“ и техните присъдружни „обединени патриоти“. Кое е европейското в ликвидирането на цял животновъден отрасъл? Кое е „патриотичното“ в безропотното ни подчиняване на капризите на брюкселските бюрократи срещу мизерни подаяния от 3 млн. евро за „справяне“ с чумата по свинете? Евтаназията на стотици хиляди прасета „справяне“ с чумната епидемия ли е?

Позорно е сегашното очерняне на 9-ти септември. Народ, който не познава и не ценя собствената си история, е народ без достойнство, без доблест и чест. Той е евтина жертва на своя елит, който използва 9-ти септември, за да насажда взаимна омраза между народа и да ликвидира възможността той да се организира и защитава икономическите и социалните си права. Наука, която не разкрива историческата континуитет на икономическия, политическия, културния и пр. живот на своя народ, е идеология, но не и наука!

болестта още не се е промъкнала. В книгата си „История на Османската държава“, австрийският дипломат и историк Йозеф Хамер пише, че на 30 юни 1456 г., три години след завоюването на Константинопол, султан Мехмед Втори Фатих или Завоевателят, обявил война на принца на остров Хиос. Тогава на остров Лимнос починал принцът на Митилини Дория Гателузио и историкът Дукас, който имал висок ранг в дворецата на Митилини, отишъл в Истанбул да плати на султана годишните данъци на островите Митилини и Лимнос, възлизащи на 3000 и съответно 2500 дуката към началото на 1455 г. Дошъл с определените му 2000 златни дуката и принцът на остров Имврос. След това Дукас се върнал на Митилини за да вземе вестник „Сеге“ (12.08.2019), „Булгарбаши“ акостира в Туркменбаши“. Участието на българските туристи в Международния икономически форум беше символично, понеже на него се обсъждаха въпроси на икономическо развитие и сътрудничество в Каспийския регион, а не на Балканите или в Европа. Единственото балканско явление е фактът, че Борисов беше от България, като от чумаво овца или свиня. Защото борбата с чумата, провеждана по метода на поголовната евтаназия, не носи слава и висок предизборен рейтинг. Напротив, трупа негативи за управляващите „Граждани за европейско развитие на България“ и техните присъдружни „обединени патриоти“. Кое е европейското в ликвидирането на цял животновъден отрасъл? Кое е „патриотичното“ в безропотното ни подчиняване на капризите на брюкселските бюрократи срещу мизерни подаяния от 3 млн. евро за „справяне“ с чумата по свинете? Евтаназията на стотици хиляди прасета „справяне“ с чумната епидемия ли е?

болестта още не се е промъкнала. В книгата си „История на Османската държава“, австрийският дипломат и историк Йозеф Хамер пише, че на 30 юни 1456 г., три години след завоюването на Константинопол, султан Мехмед Втори Фатих или Завоевателят, обявил война на принца на остров Хиос. Тогава на остров Лимнос починал принцът на Митилини Дория Гателузио и историкът Дукас, който имал висок ранг в дворецата на Митилини, отишъл в Истанбул да плати на султана годишните данъци на островите Митилини и Лимнос, възлизащи на 3000 и съответно 2500 дуката към началото на 1455 г. Дошъл с определените му 2000 златни дуката и принцът на остров Имврос. След това Дукас се върнал на Митилини за да вземе вестник „Сеге“ (12.08.2019), „Булгарбаши“ акостира в Туркменбаши“. Участието на българските туристи в Международния икономически форум беше символично, понеже на него се обсъждаха въпроси на икономическо развитие и сътрудничество в Каспийския регион, а не на Балканите или в Европа. Единственото балканско явление е фактът, че Борисов беше от България, като от чумаво овца или свиня. Защото борбата с чумата, провеждана по метода на поголовната евтаназия, не носи слава и висок предизборен рейтинг. Напротив, трупа негативи за управляващите „Граждани за европейско развитие на България“ и техните присъдружни „обединени патриоти“. Кое е европейското в ликвидирането на цял животновъден отрасъл? Кое е „патриотичното“ в безропотното ни подчиняване на капризите на брюкселските бюрократи срещу мизерни подаяния от 3 млн. евро за „справяне“ с чумата по свинете? Евтаназията на стотици хиляди прасета „справяне“ с чумната епидемия ли е?

Днес някой душманин на етническият мир би нарекъл това рекет, но млъкни сърце! Пари се печелят, важното е било че османското робство е било само една метафора, както твърди социалният антрополог Харалан Александров. Освободен данък, на принца на Митилини било възложено да пази средиземноморските острови и части от анадолийския бряг, както и да отговаря за османските пленници, които щели да се вземат от там. На турски пленник и роб се произнасят с една дума: есир. А робството е есарет... И Бойко Борисов, като един „демократично избран падишах“, редувал посещения след посещение в чужбина, колкото може по-далеч от чумавата си държава, на която божем премиер. Но, докато той правеше мухабет с президента на Туркменистан Гурбангули Берdimухамедов, чието име едва ли може да произнесе без заповане, ние си спомнихме, че той беше личният зъболекаря на предишния пожизнен президент на Туркменистан, Сапармурад Ниязов, наречен „Туркменбаши“, тоест „Бащицата на туркмените“. После Гурбангули Бердивухамедов наследил поста пожизнен президент и минава за новия „Туркменбаши“. Точно когато двамата „баши“ обсъждаха двустранните и международните отношения, министърът на външните работи на Турция Мевлют Чавушоглу получи най-високото държавно отличие на Япония – „Знакът на изераващото слънце“ с лента, закичен му от самия японски император Нарухито. Къде е Гурбангули, къде е Нарухито! Наскоро, когато президентът на САЩ чул името на своя украински колега Володимир Зеленский, запитал: „Кой беше този?“ Тръмп обаче няма да забрави името на Реджеп Тайип Ердоган, който без да му иска позволение купи руски зенитно ракетни комплекси С-400 и не изглежда притеснен от това, че САЩ изключиха Турция от

програмата за изстребителите от петото поколение F-35. Докато правителството на Бойко Борисов си купи като котка в чувал още неизведените 8 броя изстребител F-16 Block 70, предплащайки ги авансово. Държавният департамент благодари на Борисов, но никак не сме убедени, че Тръмп е запомнил неговото име. И не само неговото. Междувременно, докато в „Аваза“ обсъждаха регионално икономическо, енергийно, технологично, транспортно и друго сътрудничество и глобалната роля на Каспийската икономика, Турция и САЩ преговаряха относно формирането на зона за сигурност в Северна Сирия. Но, въпреки взаимните уверения в добронамереност, постигнаха съгласие само за създаването на Общ оперативен център, който да се базира в Турция. В турските меди, проправителствени или опозиционни спря-

тези места да се превърнат в един голям концлагер. И това ще отвори пътя на хуманитарна криза, виновна за която ще бъде и Турция... Има три неясни точки и едната е, дали Турция може да пази „зоната за сигурност“, която за САЩ е нещо съвсем друго. Решението: сътрудничество със Сирия.“

Следователно, опасността от нова бежанска и мигрантска криза остава. А ако зоната за сигурност на сирийско-турската граница се превърне в концентрационен лагер, трябва да чакаме и хуманитарна криза. След африканската чума по свинете и Западнонилската треска по хората, само това оставаше!

Следователно, опасността от нова бежанска и мигрантска криза остава. А ако зоната за сигурност на сирийско-турската граница се превърне в концентрационен лагер, трябва да чакаме и хуманитарна криза. След африканската чума по свинете и Западнонилската треска по хората, само това оставаше!

Следователно, опасността от нова бежанска и мигрантска криза остава. А ако зоната за сигурност на сирийско-турската граница се превърне в концентрационен лагер, трябва да чакаме и хуманитарна криза. След африканската чума по свинете и Западнонилската треска по хората, само това оставаше!

...ОТ „ОСАННА“ ДО „РАЗПНИ ГО!“

От стр. 3

Те се характеризират и с нестабилност, но също и с постоянно възобновяване на опитите да се установи режим, който веднъж завинаги да сложи „ред“ в страната и да осигури спокойствие.

В България слегт Освобождението,

което изигра роля на основна буржоазна революция, доминиращата в Учредителното събрание Либерална партия, изразяваща интересите на пре-

обладаващата маса на дребните собственици, успява да наложи приемането на демократичната Търновска конституция. Тази конституция е направена по образеца на Белгийската конституция. По това време Белгия е една от най-напредналите европейски страни. Но копирането на конституция, която е естествена форма на политически отношения в развита страна, се оказва погрешна стъпка. Защото тази форма на политически отношения се оказва непригодна за изостанала България. Борбата между различните фракции на

буржоазията добива „балкански“ вид, добре описан от Алеко Константинов. Започват и първите опити за отменяне на Търновската конституция – например нейното суспендиране през 1881 г. от Великоко народно събрание в Свищов, което гласува на княз А. Батемберг неограничени пълномощия за 7 години. Впоследствие през 1883 г. конституцията е възстановена. Периодите на сравнително демократичен политически живот са постоянно прекъсвани от периоди на авторитарни политически режими, например Стамболовия, от преврати, като Деветоюнския – 1923 г., и Деветнадесетомаяския – 1934 г., до установяването на монархическия авторитарен политически режим и накрая през 1948 г. – от авторитарния политически режим на БКП.

И в България, тенденцията при прехода от традиционно към капиталистическо общество да се установяват авторитарни политически режими се проявява с не по-малка сила, отколкото в другите страни.

Деветосептемвриятската революция 1944 год. е прогресивна буржоазна революция. Комюнистическият елит реши основната задача на генезиса на

капитализма – ликвидиране на частната собственост върху средствата за производство на масата от населението. До 1958 г. тази задача беше решена. Бързо бяха решени и други основни задачи на генезиса и развитието на капиталистическия начин на производство – индустриализация, създаване на сравнително добре образована и квалифицирана работна сила, развити системи на здравеопазване и образование, урбанизиране на страната и пр. При това тези задачи бяха решени в условията на оптимален политически режим. Коего позволи те да бъдат решени с прилагане на отнositелно малко насилие. За справка – при нас, в гражданската война от 1918 до 50-те години двете страни са дали общо 18 000 жертви. В Англия, през идентичния период, само по времето на Хенри VIII са обесени 70 000 жертви. Така че аз, в качеството си на последния комунист, твърдя, че ние, комунистите, решихме основните задачи при утвърждаването на капиталистическия начин на производство в относително цивилизована форма.

Оценката за 9-ти

септември

Друг е въпросът че като всеки етап в развитието на капиталистическия начин на производство, съветският държавен капитализъм има своята възходяща и след това – нисходяща фаза. По същество всеки етап на развитието на капитализма в света е една дълга вълна на Кондратиев. Съветският държавен капитализъм в България през 1976 год. навлезе в нисходящата си фаза. И закономерно след преврата на 10.11.1989 г. започна неговата трансформация в корпоративен държавен капитализъм.

Позорно е сегашното очерняне на 9-ти септември. Народ, който не познава и не ценя собствената си история, е народ без достойнство, без доблест и чест. Той е евтина жертва на своя елит, който използва 9-ти септември, за да насажда взаимна омраза между народа и да ликвидира възможността той да се организира и защитава икономическите и социалните си права. Наука, която не разкрива историческата континуитет на икономическия, политическия, културния и пр. живот на своя народ, е идеология, но не и наука!

СЪОБЩЕНИЕ

Уважаеми членове и симпатизанти на ПП „Нова Зора“, драги читатели на вестника,

ЦИБ на ПП „Нова Зора“

ОДРИН-ГРАДЪТ НА ВЕЛИКАНИТЕ

Милена ВЪРБАНОВА

и третата дата бележат български триумфи, поразили Европа и възвеличили българското име. Одрин е живо потвърждение на теорията за провиденциализма в историята и на моето убеждение, че натрупаната историческа енергия в дадени местности води един народ към повтарящи се победи, докато в други - напротив - неизбежно го проваля в бездната на поражението.

А в Одрин има огромни залежи на тракийски и български исторически потенциал. Сведенията за миналото на града в съвременните справочници стигат само до епохата на римския Адрианопол, но всеки българин знае, че това е столицата на великото царство на един от най-могъщите тракийски народи, одрисите, чието начало се коренят в най-дълбока, легендарна древност. Има мнения, че името Одрин е производно от римското му название Адрианопол, дадено в чест на император Адриан като за пример се сочи Ямбол - неговото име пък било изопачена транскрипция на римското Дианопол. В случая с Одрин, подобни твърдения очевидно противоречат на историческата правда и логика, но наскоро открих, че Ямбол също не произлиза от Дианопол, а е прадревно тракийско име - град с това название, владян от фокейците, е съществувал и е упоменат от Омир във Втората Песен на Илиада - "Изброяване на корабите". Според поета на поетите вождовете "Енистроф и Схедий, рожби на Одис, потомък Наволов", дошли в Триада, за да воюват на страната на данайците, покрай много други бойци, водач и "жител на град Анемория и на Хиабол, (всички, заселени чак до брега на Кефис велелепен.) още в Лилява, отдето извира Кефис бистроструен". Явно при предриетата от римляните промяната на най-древните тракийски названия с нови, емблематично свързани с Рим, те разумно са се стремели да запазят поне звуквата прилика, за да ги направят по-приемливи за местното население.

Всичко това обаче все още не дава отговор на въпроса откъде произхожда и какво означава народността име "одрис" - "одрис" или "одриши", още повече, че в древните езици, когато - по съвсем други причини - препрочетох Петокнижия на Мойсей и по-специално глава Второзаконие, в която пророкът описва ръководеното от самия него изтребление на последните общности на исполините между Червено и Мъртво море, още преди израилтяните да нахлуят в Ханаан. Според Мойсей, това унищоже-

ложението обяснения от страна на официалната историческа наука и от паранауката ("осради", "заграждения") не ми се струва убедително. Това понятие, дошло от неогледните хилядолетия, продължава да бъде неразрешима главоблъсканица, както за схоластиците, така и за ентузиастите, занимаващи се с история.

Известно е, че най-старото название на Одрин е Ускудама. За това име също липсва адекватно обяснение. Аз мисля, че произхождат му е свързан с етнонима "оски" ("уски") - най-древното население на Италийския полуостров. Според моите проучвания всички най-стари италиански народи са част от тракийския етнически блок, а италианската историография твърди, че от "оските" директно произлиза доблестният италиански народ "волски", който някои италиански изследователи с право смятат за клон от етруските.

нанесен от евреите на Мойсей, става царството на великана Ог - Васап, с всичките му шестдесет града, между които пророкът споменава два основни - Едраи и Сала (или Села - буквално "село", "селище"). Сала по-късно приема името Петра и е именно този град-чудо в съвременна Йордания, който днес привлича милиони туристи. За всеки внимателен посетител на Петра, е ясно, че това изумително архитектурно дело не е плод на обикновените човешки ръце.

В редица мои публикации издигам и доказвам тезата, че всъщност именно тези исполин и техните преки наследници са тайнствените пеласги, дарили цивилизацията на новото човечество в Средиземноморския басейн, Понтийските земи и Кавказ. Това са синовете на Атлантида - Пеласгите.

Произход и значение на етнонима "одрис"

ние на исполините, осъществено под егидата на израилския Господ, е започнало в още по-древни времена от исавците, потомци на Исав, брат на Иаков и от амонците, наследници на Лот. Върху част от опустошените земи на изконните жители, исавците са въздигнали своето царство Едом, на което Мойсей е съвременник. Библейските текстове разказват, че исполините са наричани хорейни или хорейди (буквално "хора") и едреи (буквално "едри" - великани). Правя превода директно през българския език, защото имам всички основания да смятам, че арамейският, говорен в древна Палестина и обкръжаващите я региони, е арийски език, удивително сходен с тракийския. В лексиката му има дори поразителни паралели стази на съвременния български език. Жертва на последния разгром удар върху земята на исполините,

Маведония - името със сигурност е тракийско. Но първото понятие, което се открие в съзвучието ми (разбира се, след етнонима "одрис"), бе името на емблематичната европейска река Одер. Река Одер (Одра) извира от възвишенията Одерске врхи (част от Източните Судети) в Моравия. Самият факт, че с това име - Одре, Одерске - са свързани планини, вече говори в полза на моето откритие (великаните, "егрите" обитават предимно планините), но аз се разрових в етимологичните тълкувания за произхода на името на реката. И попаднах на обяснението, че в старогерманския език "Од" означава божествен, велик, голям (Один).

Защото исполините, едрейте, атлантите - са били могъщите богове на новото човечество.

Ето така стигнах до заключението, че етнонимът "одрис" е много по-величав, отколко-

тъкмо от това название произлиза името на Палестина.

Но ето че Петокнижието свидетелства и за друго тяхно - описателно, характеризиращо ги - название - ЕДРЕИ.

Още в мига, в който прочетох ми се спряха на това слово, осъзнах, че ЕДРЕИ и ОДРИСИ представлява едно и също понятие - едри, великани, исполини. "Едреи" лесно би могло да премине в "одри", "одриши", още повече, че в древните езици, (както и в някои съвременни) е съществувал дифтонгът "ое". Древни понятия с корен "одри" не са рядкост в Европа, те трябва да бъдат търсени предимно сред топонимите, които са много консервативна част от даден езиков фонд и - както твърди проф. Петър Добрев - "пазят паметта на земята". Одре се нарича една малка планина в Северозападна Егейска

то сме допускали досега. Той триумфално сочи, че този доблестен народ води произхода си директно от пеласгите, наследници на могъщата атлантска цивилизация. Одриси буквално означава "ЕДРИ, ЕДРИЦИ, ВЕЛИКАНИ", а името на тяхната столица Одрин можем да преведем като "ГРАД НА ВЕЛИКАНИТЕ" залог, че на това място ще се случват само грандиозни събития. Показателно е, че един от легендарните царе на одрисите се нарича Одроес - Едър, Едрияк - но не, това не е епоним, а още едно доказателство за пряко са рядкост в Европа, те трябва да бъдат търсени предимно сред топонимите, които са много консервативна част от даден езиков фонд и - както твърди проф. Петър Добрев - "пазят паметта на земята". Одре се нарича една малка планина в Северозападна Егейска

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА ЗА ЕВРОПА

Откъс от книгата на Филип дьо Вилие „Дръпнах веригата на лъжата и всичко си дойде на мястото“

СВЕЩЕНАТА ИСТОРИЯ

За тях (Робер Шуман и Рафаел Алиберт) градът (Виши) е временно решение, тъй като се надяват да се върнат скоро във Версай, или в Париж. Във Виши, където Шуман пристига на 1-ви или 2-и юли, той е настанен със своя кабинет в няколко стаи на хотела на Парк, които са запазени за председателя на Съвета и маршал Петен. На 10 юли 1940 г., след интензивна молитва, Робер Шуман, министърът на маршала, който е и депутат, „гласува пълните правомощия на Петен“.

„Днес, пише Филип дьо Вилие, фактът се прикрива, но е съвсем истински: - след гер-

манската униформа от 1914 г., това е втората пропусната от официалната история

лъжа. Баштата на Европа е бил министър на Петен и е участвал в основополагащия акт на режима на Виши. В хода на войната неговото поведение е любопитно: когато напуска правителството, той взема странното и по-скоро труг-

но за обяснение решение - да се върне в Мец. Защото Мец е под нацисткия ботуш.

На стр. 8

ОДРИН-ГРАДЪТ НА ВЕЛИКАНИТЕ

те потомци).

* ОДРОЕС - легендарен одриски цар. Вече казаха, че Одроес означава буквално ЕДРЕИ, ЕДЪР - както в тракийски свят и в Палестина са наричали исполините потомци на синовете на Пела-гея, Бялата отвълморска земя - Атлантида. Употребяваното от Мойсей име АМОРЕИ - ИДВАЦИ ОТ "ОТВЪД МОРЕТО" обозначава

* ТЕРЕС - името е идентично с това на Тарас, легендарен герой, син на нимфата Сатирия и на бог Посейдон (в митологията, често евфемизъм, означаващ Атлантида), основател на Пулия), според Павзаний. Това име, указващо и култ към подземните (хтоничните) богове, е свързано с понятията за "ужасен" в латинските езици - terrible, terrificant, terrificante. Терес е мъжкият вариант на името, но има и женски - запален в Зап. Европа - Тереза, Тереса.

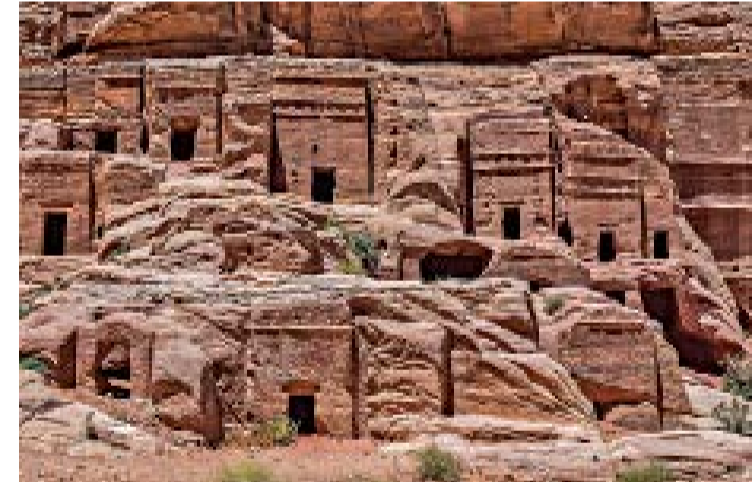
* РАСКОС - значението е сходно. Хрумва ми, че името означава и "разкош", "великолепие".

* ПИТОДОР - буквално "гарен от Питоно". Името е свързано с култа към подземните божества и с посветените им мистерии - КАБИРИТЕ на о. Самотраки, светилището в Делфи (в най-дълбока древност Делфи също се е наричало Питон).

* ОЛОР - това име, носено и от бащата на Тукидид, потомък на древен тракийски царски род, на латински (произведен от тракийския) език, означава буквално ЛЕБЕД. Може би понятието "олово" - БЯЛ метал е свързано смислово с него. Съществува келтско име ОЛОРИН, а на езика на народа ЙОРУБА в Северозападна Нигерия ОЛОРИН е най-могъщият, първичният бог, Творец и защитник на доброто. Този народ, чиято територия е разположена не толкова далече от потъналата Атлантида, може би пазят спомени и свидетелства за нейните синове, влезли в космогонични те му митове.

Ига", "коренен обитател на Ига".

* СЕВТ - Убедена съм, че името Севт е свързано с древната традиция, която познаваме преди всичко от римската именна система (а рим-

Скални жилища-пещери в Петра – древният град Села, основан и обитаван от исполините. Самото название „исполин“ означава „из кухината“, „из пещерата“ и указва начина на строителство на великаните – вдълбани в естествената скала, пространства, които те превръщат в удобни просторни домове и грандиозни храмове.

ляните са потомци на траките), родителите да дават за имена на своите синове числителни редни, по реда на тяхното раждане. Това е начин да се подчертае първородството и правото на всеки следващ син върху родовите привилегии, фамилното име и наследство. В този смисъл според мен СЕВТ означава СЕДМИ, също каквото означава и СЕПТИМИЙ (преминало от своя страна в родово име).

Една извънредно любо-

питна подробност допълва тезата ми за произхода и смисъла на етнонима "одрис". Става дума за леглото на исполина Ог, храбрия цар на Васан (впрочем името на великана не само напомня, а и означава лото му беше желязна легло; не е ли то в Рава на амонците? Дължината му беше девет лакътя и широчината му четири лакътя, според лакътя на мъж." Тази странна мебел с огромни размери, с желязна рамка, а вероятно и с пружина, издаваща навици на културен и комфортабилен бит, явно е останка от развита цивилизация, чийто потомък е Ог. Такъв детайл не би могъл да се роди във възображените нити на Мойсей, нито на друг негов съвременник или покъсен представител на примитивните древни общества. Убедена съм, че именно от тази крайно екстравагантна за дълбоката древност мебел, произлиза понятието "одър" - легло на едрей, едрияк, исполин. Така че и звуквата прилика на "одрис" с "одър" също не е случайна. Струва си да помислим защо и сегашното название на града Одрин, което турците явно са взаимствали от старинен местен диалектен вариант на името му, е ЕДИРИНЕ! Това е още едно по-убедително, според мен, потвърждение на моята теза.

На фона на тези обяснения най-важно е комично изпъква твърдението, че името на село Одрин, Плевенско, произлиза от "турската дума одър". Дано някой жител на спомнатото село прочете статията ми.

Но съдбовният въпрос при всяко подобно откритие е: "ЗАЩО НИЕ, БЪЛГАРИТЕ, ПОТОМЦИ НА НАРОД ОТ ВЕЛИКАНИ, СЕ ПРЕВЪРНАХМЕ В АПАТИЧНИ И ПОДЛИ ДЖУДЖЕТА, КОИТО ПОКОРНО ОЧАКВАТ ЗАЛЕЗА СИ? ЗАЩО?"

ГОЛЯМАТА ЛЪЖА ЗА ЕВРОПА

От стр. 7

Елзас и Лотарингия не бяха част от окупиранията зона, но и те скоро бяха присъединени към германския Райх. Какво щеше да прави той в тази германска каторга?

Нека тук да оставим да говорят специалистите: „Роберт Шуман е пристигнал от Поатие в Мец на 2 септември 1940 г. със съгласието на германските власти на Поатие; по пътя неговите документи са били проверени от германската полиция в Сен-Дизие, която му разрешила да продължи до Мец. Още притежаваме пропуска за „Флюхтинг“ Роберт Шуман, тост на „бежанец“, с визата от германската полиция в Сен-Дизие. Това беше като да се хвърлиш в уста на вълка.“

Самият Шуман ще оправдава странното си пътуване с необходимостта да унищожи някакви лични книги. Аферата обаче свършва зле: Шуман е арестуван и тикнат в затвора в Мец. Приема това спокойно. Дори му носят четива, включително 26-те тома на „История на напите“ от германския историк Лудвиг Пастор. След намесата на Маршала пред германските власти, скоро Шуман е преместен в наблюдавана резиденция, където ще остане от 15 април 1941 г. до 1 август 1942 г., възползвайки се от удобна стая, добре отоплявана през зимата. За да убива времето си, учи английски, разхожда се в града и в гората и посещава общинската библиотека. Може да приема приятели и му е дадено правото да пътува до Германия. Поддържа постоянен контакт с Виши, където се връща между 21 и 25 септември 1942 г. Според официалната хроника бил приет там ласкаво. Малко по-късно в едно кратко послание той съобщава Маршала „да не шуми“. А когато свободната зона е окупирана, сменя убежищата си, обикаляйки манастирите. Ако Първата световна война той прекарва в немска униформа, Втората изкарва по манастирите. Макар и да е живял в нелегалност, никогато не се присъединява към Съпротивата.

„На 8 ноември 1945 г., продължава Филип дьо Вилие, Шуман се присъединява към Християндемократическата партия (MRP). Още не знае, че го очаква голяма кариера. Той има профила, който търси Жан Моне: човекът, който от Америка дърпа конците на раждащата се общността Европа. И в някакъв смисъл (Шуман, б.р.) ще стане „Клисариат“

на Моне“.

Но зад Шуман и Моне има други, „скрити бащи“, които никога не са излизали от своите скривалища. Част от тях са в школата на Юриаж, където Моне е отишъл да търси своите „мислещи глави“. Тази школа е била създадена от Пиер Дюонийер дьо Згонзал под егидата на маршал Петен.

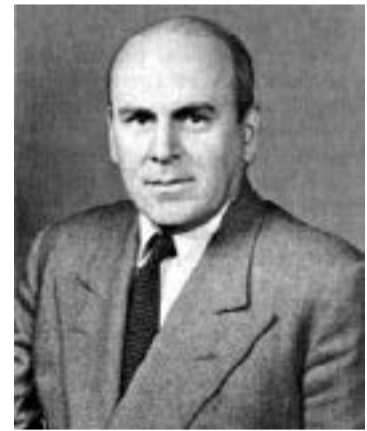
„Покръстен от американците, Моне е бил вдъхновен от Виши. Именно тук Моне намира своята кутия с идеи.

от Рим. В официалните им биографии няма една дума за този период, който ще оформи европейските им възгледи. Всичко е прочисано, фасадите са боядисани в бяло. Тук сме в сферата на идеологията, тост написването и престолеността, а била създадена от Пиер Дюонийер дьо Згонзал под егидата на маршал Петен.

Въпреки всички усилия на измамниците, „Мемоари“-те на Моне не са достатъчни, за

Жан Моне е „променил хода на историята“. Така с течение на времето датата 9-ти май става „Година Първа на европейската конструкция“.

„Обкръжението на Моне, пише Дьо Вилие, щеше да работи упорито десетки години, за да издейства светското честване на своя герой и неговите трудове. Определяща част от този труу се пада и на Франсоа Фонтен, който тогава е един от най-близките сътрудници на Моне. По случай на 10-та го-

Джон МакКлоу

Конрад Аденауер

Валери Жискар д'Естен

Кадрите от школата на Юриаж са тези, които ще му доставят концепциите. Някои от тези лица са познати: около професора по икономика Франсоа Перу намираме журналиста Юбер Бьов Мери, основател на вестник „Льо Монд“, а също така и Пиер Юри и Пол Рьотер, които ще станат основните сътрудници на Моне. Първият ще му подсказва концепцията за „общност на суровините“ през 1951 г., а вторият – тази за „Общия пазар“ през 1957 г. Рьотер ще бъде част от малка група, назована да работи предложеното в плана Шуман, към който ще бъде привлечен като юрист. Юри, също близък на Моне от работата им в Комисариата по планирането през 1947 г., беше началник на отдел „Икономика“ на Върховната власт на СЕСА, преди да му се повери по-късно определяща роля при редактирането на Договора

да накарат да засвирят медните инструменти и да забвирят тълпите, които никога не са имали европейска нишка. Митът изглежда твърдо елитарен и неговите строителни решения да добавят към това редакционно явление едно по-осезаемо допълнение – портрета на героичната фигура, визионерът, който е имал идеята преди всички други. Той е подпрян с една емблематична дата, за да може потомството всяка година да почита със същия жест на уважение автора и неговия основополагащ акт. Изборът ще падне върху 9-ти май 1950 г., този ден на хубавата алхимия, където „планът“, роден в мозъка на демиурга, става „Декларацията“ на Шуман. Когато през 1988 г. Моне ще бъде прославен в Пантеона, една табела ще напомня, че посредством тази, вече известна, „Декларация“,

дишина на 9-ти май, той публикува в „Льо Монд“, вестника на Бьов-Мери, човека от Юриаж, първата възмоменателна статия за „Декларацията от 9-ти май“. Въпросната „Декларация“ той квалифицира като „абсолютното начало“ и се осмелява да сравни Европа с един „биз-бег“. „На 9-ти май, пише той, благодарение на дейността на няколко човека, които чяха да започнат всичко отначало, в неграта на европейските мъглявини внезапно се формира едно здраво ядро“. Спосто-

Днес парфюмите на почит губят своята флагрантност, догмата се пука. Тогава остава една загадка: защо американците са се интересували толкова от онова, което наричат „европейска конструкция“? Каква изгода, значи, търсят тук? Може би, сканирайки по-отблизо истинския живот на двамата „Бащи основатели“, Шуман и Моне, ще се приближим до отговора на този решаващ исторически въпрос: кой беше зад тази идея за „Съединените щати на Европа“?

Превод: Петко Петков
Продължава в следващия брой

ИСТИНАТА ЗА ВЪЗРОДИТЕЛНИЯ ПРОЦЕС

Костадин Чакъров

Продължение от миналия брой

Важна роля в усилията на нашата държава играеш агентурата, голяма част от която беше внедрена сред това население още от времето на царската полиция. Тя беше много опитна и надеждна. Един преглед, направен през средата на 80-те години на агентурата показва, че в активната част на това население и интелегентия, всеки трети гражданин е бил агент.

Но този огромен размер не бива да ни заблуждава. Значителна част от тези агенти, при среща с турските емисари или консули, веднага си признаваха с твърдението-въпрос: „Тук българите ни натискат да ставаме шпioni. Какво да правим?“ Турските представители обикновено приемаха и поощряваха тази линия на поведение.

От техническите записи, които се придобиваха, се виждаше, че турските емисари отвърщат стандартно: „Майка Турция знае това и ще ви прости. Съгласявайте се да помагате, защото така по-добре ще знаем какво искат българите“.

Едно малко отклонение. Когато СДС реши да се изнесат досиетата на Държавна сигурност пред Народното събрание, направи голяма и непростима грешка пред целия български народ. Политиците от СДС желяха да разобличат депутатите и политическите дейци на ДПС, които са били оформени като сътрудници на ДС. Ударът, както се подразбираше, беше в две посоки: от една страна, да бъдат разобличени неудобните депутати пред собствения им електорат, и от друга – да ги компрометират пред турската държава.

Не се случи нито едното, нито другото. Голяма част, и то най-активната и най-здравата част на този електорат, сама беше преминала през различни форми на сътрудничество с МВР. Турската държава – нейните разузнавателни и дипломатически органи много отдавна знаеха кой кой е в ДПС. Например, бяха документираны редица срещи на Ахмед Доган с установени разузнавачи от турската резидентура в София. Една от тях, със спазване условията на конспирацията, бе пред бившия Дом на съветската култура и техника на ул. „Шипка“.

Както споменах по-горе, турските специални служби поощряваха и поддържаха представителите на това население активно да сътрудничат на ДС. Рано или късно национализмът

надделяваше, верският фанатизъм беше силен и „Майка Турция“ си прибираще денята. Някои от тях преминаха през солидни форми на подготовка за нелегална дейност – преминаха пред школи на КГБ в Москва, получиха легенда и паспорт на изобягали граждани от мюсюлманските републики с цел да се внедрят сред гастарбайтерите в Европа и оттам, в перспектива, да проникнат в Турция.

След 10 ноември българската държава отстъпи и се отвори място за едно голямо предаване имената на българските разузнавачи, работещи на прикритие зад граница, и бе

На 9 март 1985 г., на гара Буново, бе взривена бомба поставена във вагона за майки с деца на влак № 326. Загинаха 7 души но коварният замисъл е бил взривът да бъде произведен в тунела „Гълабец“, който отстои само на 1200 м след гарата

предаден на турското посолство. Наложил се агентът, внедрен в посолството, който документира това престъпление, чрез бягство, да се спасява от надвисналото над него смъртно наказание. Питам се дали българската държава няма да забрави и тази плесница върху нейното лице?

Тук става дума само за шрихи от епичната битка, която водеше българската държава, за да защити своите национални интереси. Тази битка се водеше едновременно на два фронта – срещу турската позиция, която получи широка международна подкрепа, и срещу натишката тук, в България, която идваше от това население, подложено на административна смяна на имената. Нека също припомним по този повод, че органите на Държавна сигурност разкриха над 20 шпионски нелегални и поддривни центъра, включваща материали, религиозна литература, пренасяна чрез границата и разпространявана нелегално. Да припомним също така и взривовите в Буново, Бургас, Варна, Сливен, които дадоха невинни жертви от страна на българските граждани, и за които сега всички

дуоднически мълчат. Мълчи се и за жертвите, които бяха дадени сред това население при соблъсъди с органите на реда. На много места в България това население излезе масово и пристъпи към окупация на обществени сгради. Зад тези действия стояха турските центри и техните нелегални организации в България, които имаха куриери и специални средства за връзка. Мнозина от тях бяха въоръжени, макар и с примитивни средства, и не се спираха пред нищо.

У нас беше спретнат насип един софийски митинг под ръководството на Градския комитет на ОФ, но митингуващите българи бяха наречени от дисидентските едва ли не „фашистки елементи“. Много по-голяма тежест в медиите имаха гласовете на Блага Димитрова, Желю Желев, Константин Тренчев и създадени те по това време неформални групи. Нека запомним тези имена, които до голяма степен допринесоха за ерозицията на патриотизма и подкопаване си потеглиха към „майка турция“.

В тези дни турската държава имаше интерес да има десетки и стотици убити, за да се намеси международната общност. Българската държава не се поддаде на този провока-

ция. Изричната заповед на министъра на вътрешните работи Димитър Стоянов бе в никакъв случай да не се употребява оръжие срещу това население. На армейските части не се раздаваха патрони. Те трябваше да плашат с наличието на военна техника. Оръжие за стрелба имаха само служителите на реда, които го използваша само там, където имаше пряко нападение с цел завземане на оръжие или убиване на хора. Дори големата трагедия с гибелта на малкото момиченце Тюркмен, бе в резултат не на изстрел, а на стълкване от настъпналата суматоха в тълпата.

Българският народ стоеше встрани от тези процеси вероятно, защото не бе информиран. В същото време истанбулските площади се тресяха от стихийни митинги, които издигаха лозунгите „Напред към София“ и „Искаме да си поим конетата на Камчия!“, размахваха нововече, стягаха се редици, които бяха готови, предвождани от онбашии и бинбашии, да нахлуят в нашата страна. Няма-

ше ги само борозаните и тюмбелеците, с които някога османлите нахлуват на Балканския полуостров.

У нас беше спретнат насип един софийски митинг под ръководството на Градския комитет на ОФ, но митингуващите българи бяха наречени от дисидентските едва ли не „фашистки елементи“. Много по-голяма тежест в медиите имаха гласовете на Блага Димитрова, Желю Желев, Константин Тренчев и създадени те по това време неформални групи. Нека запомним тези имена, които до голяма степен допринесоха за ерозицията на патриотизма и подкопаване си потеглиха към „майка турция“.

В тези дни турската държава имаше интерес да има десетки и стотици убити, за да се намеси международната общност. Българската държава не се поддаде на този провока-

ци. Изричната заповед на министъра на вътрешните работи Димитър Стоянов бе в никакъв случай да не се употребява оръжие срещу това население. На армейските части не се раздаваха патрони. Те трябваше да плашат с наличието на военна техника. Оръжие за стрелба имаха само служителите на реда, които го използваша само там, където имаше пряко нападение с цел завземане на оръжие или убиване на хора. Дори големата трагедия с гибелта на малкото момиченце Тюркмен, бе в резултат не на изстрел, а на стълкване от настъпналата суматоха в тълпата.

ПЪТЕПИСЪТ - СКРИТАТА ЛЮБОВ НА НИКОЛАЙ ХАЙТОВ

Любка ЗАХАРИЕВА

Свикнали сме името на писателя Николай Хайтов да извиква неизменно в съзнанието ни книгата „Диви разкази“. И с право – тя му донесе категоричната и безспорна литературна слава със своите несъмнени художествени достойнства и отреди на писателя дълголетно присъствие в литературата ни и една възходяща популярност на станалата емблематична хайтовска мярка за непреходните ценности в народността живот. Хайтов не написа друга такава книга с разкази. Да, „Хвъркатото корито“, „Да възседнеш глиган“ и други някои епизодични разкази, но те не достигнаха „дивите“ или останаха в техен плен, в тяхната сянка. Защо ли? Бих казала, защото разказът не се оказва неговият любим жанр. За Хайтов разказът бе предизвикателство: „Очерци – добре! Но докато не напишеш разказ, никой няма да те признае за писател!“ – му казват Здравко Сребров, Караславов и други, както сам отбелязва в „Дневник“-а си.

Неговата любов беше публицистиката – „Бодливата роза“, „Вълшебното огледало“, „Троянските коне в България“ и още други, разбира се.

И пътеписът! Това е видно от наш разговор, който съм записала:

„Изобищо, отрано си имам слабост към пътеписа — като читател. — признава Хайтов. — И с годините тази слабост се засилва, и съвсем естествено, прерасна в желанието сам да опитам перото си в пътеписа.“

И обяснява какво го привлича:

„Прелестта на пътеписа

е голяма по две основни причини. Първата е, че не си зависим от строга сюжетна линия, която да те задължава, както е в разказа, строго да дозираш отделните съставки на творбата като се лишаваши от всички „поточета“, които не се вливат в главната тема на повествованието. Малкият разказ се подчинява на правилото „да гониш заека по петите, по пресните му дири“. Оттука отклоненията — дори най-свежите и живописните — са жива беда! При пътеписа тези ограничения не съществуват. Има блажена свобода да вмъкнеш което си искаш хрумване, щастлива асоциация, случайно кацнала на перото идея и т.н. Всичко ин-

на култура. Не говоря за тънката чувствителност и дарба — това са неща, които се подразбират.“

Негови учители са преди всичко големите майстори на българския пътепис:

„От Вазовото творчество, да си призная, най са ми харесвали и продължават да ми харесват неговите пътеписи за Родопите и Рила. Същата любов изпитвам и към пътеписите на Алеко Константинов и Любен Каравелов.“

Пътеписните текстове присъстват в „Дневник“-а му от найранните години. Да добавим – с есеистичното писане! (Като микропътеписите „Край Село“). Но първите си пътеписни книги той издава доста по-късно – „Перуански записки“ (1975 г.),

тересно, което главата ти роти, пътеписът го поглъща и понася.

Всъщност, пътеписът не може да се отскубне само от едно единствено, генерално за художествената литература задължение — да не е скучен! Но именно при пътеписа то най-трудно се постига. Защото нямаш сюжет, а сюжетът е оня капан, в който читателят пада обикновено още в началото. Този капан, тази интрижка, много по-трудно се създава при пътеписа. Тука е нужна изобретателност, много знания и широка, разностран-

„Светогорски записки“ (1987 г.) и „Африкански записки“ (1988 г.). Излизат междуременно и в списание „Родопи“ някои от родопските му пътеписи. В творческите му планове обаче постоянно присъстват още няколко пътеписни книги. Ето кратки извадки от „Дневник“-а, както и от разговори и интервюта:

„Край Село“ (заглавие на сборника с микропътеписи), Усойка (как трепяхме оре-ла),

Добралъшкото кале, Руен (как е зачуван),

Света Варвара, Саята, провирането на говедата на по-

***

на Николай Хайтов

Венета
Арахангелова

Налей ми вино - кръв от планината,
Изпей ми песен за Момчил юнак,
Кажми ми как се хвърлила момата
От онзи страшен, остър камънак.
Легенди за войводи страховити...
Ага-тиран, убит със кози рог.
И тих вечерник, слязъл до тревите,
Хайдушка клетва, стигнала до Бог.
Атлазен фес, бодливи ямурлуци
И остър звън от сабя в ятаган...
Тържествени, родопски, горди звуци!
О, как ще молят моите правнуци
Всевечен да е Петко капитан!

ляната на Кръстопът,
Данчовите борики, гъсениците, борината, на нивите, залесяването (в епизоди)“
„Дневник“, 18 април 1975 г.

ния по света;
- Родопските пътеписи /4 папки/, които чакат своето рендосване;
- Микропътеписите от цикъла „Край Село“ (2 папки);
Дневник 14 ноември 1982 г.

***
„Какво мисля да пиша от тук нататък: „По Света“ (пътеписи)“.

Дневник 31 декември 1986 г.

***
Това са само няколко от напомнянията в Дневника. Невъзможно е да се цитират в тази публикация десетките и стотици страници варианти и чернови на текстове по тия отделни книги, някои от които, както вече посочих, почти завършени.

И така: към 1990 година със сигурност се очертават пет пътеписни книги, по които работата на Хайтов е доста напреднала, всяка от тях има своето „дело“ „досие“, т.е. специална папка в архива на писателя. Това са книгите „Из България“, „Родопски пътеписи“, „Край село“ (микропътеписи), „По Света“ (в два тома) и, разбира се, „Мексикански записки“, която по думите на Хайтов е „почти завършена“. Обемът им е няколко хиляди страници.

Още 1990-1991 г. Хайтов си дава сметка, че може би времето няма да му стигне, за да издаде всичко - като „перуанските“, „светогорските“ и „африканските“ записки“.

На стр. 11

ISSN 1310-8492

